

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 26Co/104/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2618202515
Dátum vydania rozhodnutia: 25. 09. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Daniel Ilavský
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2019:2618202515.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave, v senáte zloženom z jeho predsedu JUDr. Daniela Ilavského a sudcov Mgr. Jozefa Mačeja a Mgr. Michala Novotného, v právnej veci žalobcu: Prvá stavebná sporiteľňa, a.s., IČO: 31 335 004, adresa sídla Bratislava, Bajkalská 30, proti žalovaným 1/: V. M., nar. XX.X.XXXX, a 2/: A. M., nar. XX.X.XXXX, u oboch adresa trvalého pobytu Q., J. K. XXX, o zaplatenie sumy 14.273,40 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Senica z 13. mája 2019 č.k. 9 Csp/76/2018-72 takto

rozhodol:

I. Rozsudok súdu prvej inštancie sa vo výroku II. p o t v r d z u j e a vo výroku III. m e n í tak, že žalovaní 1/ a 2/ sú povinní nahradiť žalobcovi trovy prvoinštančného konania v rozsahu 84,30% s tým, že o výške tejto náhrady rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej samostatným uznesením.

II. Žalovanej 1/ a žalovanému 2/ sa náhrada trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a.

o d ô v o d n e n i e :

1.1 Rozsudkom súd prvej inštancie žalovaným 1/ a 2/ uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi spoločne a nerozdielne sumu 12.469,28 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5% ročne zo sumy 12.110,27 eur od 14.04.2017 do zaplatenia s tým, že im povolil splácať dlžnú sumu v splátkach po 260,- eur mesačne a to vždy do 20. dňa toho ktorého mesiaca, pričom prvá splátka je zročná v mesiaci nasledujúcom po právoplatnosti rozsudku a to pod hrozbou straty výhody splátok pri omeškaní čo aj len s jednou splatnou splátkou (výrok I.) a vo zvyšku súd žalobu zamietol (výrok II.).

1.2.1 Z vykonaného dokazovania mal za dokázané:

Dňa 4.7.2013 bola medzi žalobcom ako veriteľom na jednej strane a žalovanou 1/ ako dlžníkom a žalovaným 2/ ako spoludlžníkom uzavretá Úverová zmluva č. 0192019303, na základe ktorej bol žalovaným poskytnutý medziúver vo výške 15.000,- eur. V zmluve bola dohodnutá úroková sadzba medziúveru vo výške 6,59% ročne, výška mesačnej splátky úrokov z medziúveru vrátane poistenia 89,88 eur splatná 15. deň v mesiaci s celkovým počtom splátok (do pridelenia cieľovej sumy) 105. Ďalej bola dohodnutá výška mesačného vkladu na účet stavebného sporenia vo výške 51,14 eur so splatnosťou takisto 15. deň v mesiaci, vklady boli úročené sadzbou 1,75% ročne. Celková výška mesačnej platby teda predstavovala 141,02 eur. RPMN pri medziúvere predstavovala 7,68%, priemerná hodnota RPMN 19,25%. V zmluve bolo zakotvené právo veriteľa požadovať zaplatenie celého zostatku dlhu pred dohodnutou lehotou splatnosti, ak je dlžník v omeškaní s platením viac ako dvoch splátok alebo jednou splátkou po dobu dlhšiu ako tri mesiace. Zmluvné strany sa dohodli, že v takom prípade je veriteľ oprávnený uspokojovať zostatok dlhu v poradí: istina, úroky, úroky z omeškania, poplatky.

1.2.2 Listom zo dňa 14.3.2017 boli žalovaní upozorení na vyhlásenie mimoriadnej splatnosti úveru, ak nepríde k úhrade omeškaných splátok do 31.3.2017.

1.2.3 Oznámením o vyhlásení mimoriadnej splatnosti úveru zo dňa 13.4.2017 dal žalobca žalovaným na vedomie, že mimoriadna splatnosť celého úveru s príslušenstvom nastala ku dňu 13.4.2017, pričom dlžná suma vrátane príslušenstva k tomuto dňu predstavovala 15.499,40 eur. Ako upozornenie, tak oznámenie bolo žalovaným doručené riadne za použitia čl. XXI bod 5 všeobecných podmienok.

1.2.4 K dátumu vyhlásenia mimoriadnej splatnosti úveru bola na tomto účte nasporená suma 112,11 eur, pričom dňa 21.12.2016 bola z účtu stavebného sporenia vyplatená suma 1.122,58 eur na účet exekútora z dôvodu exekúcie vedenej proti žalovanej 1/. Celková dlžná suma ku dňu vyhlásenia mimoriadnej splatnosti úveru vo výške 14.273,40 eur pozostávala z istiny 12.037,77 eur z neuhradeného poistného 67,50 eur, z neuhradeného poplatku 5,- eur, z neuhradeného úroku za úver do vyhlásenia mimoriadnej splatnosti úveru 359,01 eur, z neuhradeného úroku za úver po dátume vyhlásenia mimoriadnej splatnosti úveru 1.011,94 eur a z neuhradeného úroku z omeškania po dátume vyhlásenia mimoriadnej splatnosti úveru 792,18 eur.

1.2.5 Ku dňu podania žaloby žalovaní na zaplatenie vymáhanej pohľadávky nezaplatili žiadnu sumu.

1.2.6 Žalovaní nárok uplatnený žalobou nespochybňovali, voči jeho výške nemali námietky. Uviedli, že po rozvode si dlhy na základe ústnej dohody podelili, pričom predmetný dlh mala splácať žalovaná 1/.

1.2.7 Žalovaná 1/ prejavila záujem dlžnú sumu uhradiť, avšak nakoľko nemá dostatok financií, požiadala o možnosť splácať dlžnú sumu v splátkach po 80 - 100,- eur mesačne. Je zamestnaná v Zlievarni v Trnave, kde zarobí okolo 697,59 eur mesačne netto, stará sa 15 ročného syna, býva u rodiny, vlastné bývanie nemá, tam platí elektrinu 22,- eur a vodu. Spláca úver vo VÚB po 31,75 eur a 38,94 eur mesačne.

1.2.8 Žalovaný 2/ je plným invalidným dôchodcom s dôchodkom 282,10 eur mesačne. Žije s dvoma plnoletými synmi. Jeden z nich je momentálne nezamestnaný. Platí výživné na maloletého syna, podľa možnosti, cca 50,- eur mesačne, za elektrinu 22,- eur mesačne, splátky pôžičky Slovenskej sporiteľni po 25,- eur mesačne.

1.3 Vec právne posúdil ako nárok veriteľa na vrátenie poskytnutého spotrebiteľského úveru podľa § 497, § 502 ods. 1, § 504, § 365 ods.1, § 369 ods.1, 2 a 3 a § 261 ods. 6 písm. d) Ob.z. (zákon č. 514/2003 Z.z. Obchodný zákonník v znení ku dňu uzatvorenia zmluvy), § 52 ods. 1 až ods. 4, § 53 ods. 1 a § 53b O.z. (zákon číslo 40/1964 Zb. Občiansky zákonník v znení ku dňu uzatvorenia zmluvy) a nárok veriteľa na zaplatenie úroku z omeškania z peňažného dlhu podľa § 517 ods. 2 O.z. a § 3 nar. vl. SR č. 87/1995 Z.z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia O.z. v príslušnom znení a nakoniec nárok dlžníka na určenie dlhšej lehoty na plnenie podľa § 232 C.s.p. (zákon č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok v znení neskorších predpisov) a dospel k záveru, že nároky uplatnené žalobcom sú dôvodné len v rozsahu o zaplatenie sumy 12.469,28 eur (istina úveru 12.037,77 eur + neuhradené poistné 67,50 eur + neuhradený poplatok vo výške 5,- eur + vyčíslený úrok do zosplatnenia úveru v sume 359,01 eur) spolu s úrokom z omeškania vo výške 5% ročne zo sumy 12.110,27 eur od 14.4.2017 do zaplatenia, v ktorom rozsahu žalobe vyhovel, a v ostatnej časti (o zaplatenie zmluvného úroku vo výške 6,59% ročne zo sumy 12.037,77 eur od 14.4.2017 do zaplatenia) žalobu pre jej nedôvodnosť zamietol.

1.4 Z vykonaného dokazovania vyvodil súd ten právny záver, že žaloba bola podaná dôvodne len sčasti. Medzi žalobcom ako veriteľom na jednej strane a žalovanými 1/ a 2/ ako dlžníkom a spoludlžníkom na strane druhej bola platne uzavretá zmluva o úvere, na základe ktorej bol žalovaným poskytnutý medziúver vo výške 15.000,- eur s dohodnutým spôsobom splácania. V zmluve bol dohodnutý úrok ako aj poistenie. Nakoľko žalovaní nedodrжали svoje záväzky, nesplácali dlžnú sumu riadne a včas v zmysle zmluvných dojednaní, pristúpil žalobca po predchádzajúcom písomnom upozornení k zosplatneniu celého úveru pred dohodnutou lehotou splatnosti v súlade so zmluvou. Keďže žalovaní nesplátili svoje záväzky ani následne, pristúpil žalobca k vymáhaniu svojej pohľadávky súdnou cestou. Žalovaní nárok uplatnený žalobou nespochybňovali, voči jeho výške nemali námietky. Uviedli, že po rozvode si dlhy na základe ústnej dohody podelili, pričom predmetný dlh mala splácať žalovaná 1/. Uvedené však nemá žiaden dopad na právo žalobcu požadovať zaplatenie dlžnej sumy od oboch žalovaných, nakoľko ich vzájomná dohoda ohľadom platenia dlhov nie je záväzná pre tretie strany. Nakoľko sa v danom prípade

jedná i zmluvu spotrebiteľskú, keďže v zmysle ust. § 1 - 4 O.z. žalobca pri uzatváraní úverovej zmluvy vystupoval ako dodávateľ a žalovaní ako spotrebiteľia, súd z úradnej povinnosti podrobil predmetnú zmluvu kontrole a zistil, že žalobcovi nemožno priznať celý uplatnený nárok. Pokiaľ ide o požadovanú istinu vo výške 12.037,77 eur, neuhradené poistné vo výške 67,50 eur, neuhradený poplatok vo výške 5,- eur a neuhradený zmluvný úrok za úver vyčíslený pevnou sumou do vyhlásenia mimoriadnej splatnosti úveru vo výške 359,01 eur, na tieto žalobca nepochybne nárok má a uvedené nenamietala ani protistrana. Preto suma 12.469,28 eur bola žalobcovi rozsudkom priznaná.

1.5 Čo sa týka neuhradeného zmluvného úroku za úver po dátume vyhlásenia mimoriadnej splatnosti úveru vyčísleného pevnou sumou ku dňu 31.5.2018 a následne zmluvného úroku požadovaného za obdobie od 1.6.2018 do zaplatenia, na tento žalobca nárok nemá. V tejto otázke sa súd stotožňuje s právnym záverom Krajského súdu v Prešove vysloveným v rozsudku z 30. júna 2015 sp. zn. 6Co 190/2004, v súlade s ktorým v tejto otázke rozhoduje aj tunajšiemu súdu nadriadený Krajský súd v Trnave (napr. vo svojom rozhodnutí sp.zn. 23Co 351/2017 zo dňa 25.6.2018), v zmysle ktorého: „Splácanie úveru v splátkach na strane veriteľa vyvoláva stav absencie požičanej sumy istiny, ktorá sa iba postupne (v splátkach) vracia a spláca a za tento stav nedostatku a úverovania patrí veriteľovi úrok. Úrok preto predstavuje jednoducho povedané cenu peňazí v zmysle ceny obetovanej príležitosti veriteľa, ktorý tým, že nemá istinu úveru k dispozícii, nemôže s touto nakladať a produkovať zisk. Absentujúci zisk pokrýva veriteľovi práve úrok splácaný spolu v rámci splátky úveru v režime dojednaného záväzku. Tento stav tzv. výhody splátok je obvyklý a od nepamäti justifikuje nárok dodávateľa na úroky ako cenu dočasne obetovaných peňazí, ktorých dispozície sa veriteľ zbavuje v záujme získania budúcich úžitkov v podobe kapitalizovanej odplaty získanej za celé obdobie postupného splácania úveru, a teda výhody splátok. Iný stav je však príznačný pre predčasné a mimoriadne zosplatnenie úveru, kde veriteľovi vzniká nárok na jednorazové vrátenie požičanej istiny úveru, vrátane úrokov kapitalizovaných ku dňu zosplatnenia úveru. V tomto prípade svojím právnym úkonom veriteľ navodzuje stav, v ktorom má právo získať okamžite späť celú sumu požičaných peňažných prostriedkov, v dôsledku čoho na jeho strane odpadá obmedzenie jeho práva na dispozíciu s istinou úveru, a tým obmedzenie obchodovania s peniazmi, ktoré už dlžník nemá právo vrátiť v režime výhody splátok. Práve v tomto kruciálnom rozdieli spočíva ekonomická podstata straty nároku veriteľa na úroky za požičanie peňažných prostriedkov spotrebiteľa. Logicky tak nastupuje stav, v ktorom by mal mať veriteľ záujem a vyvinúť úsilie smerujúce k skorému vráteniu peňažných prostriedkov a právny poriadok mu po mimoriadnom zosplatnení úveru poskytuje viaceré právne prostriedky vymožená jednorazovo zosplatnenej pohľadávky (úveru). Ak teda nastal stav, kedy spotrebiteľ už nemá právny titul mať peňažné prostriedky u seba a tieto užívať, niet dôvodu ani na to, aby veriteľ inkasoval úroky, ktoré by mu patrili výhradne za stavu oprávnenej držby prostriedkov spotrebiteľom. V opačnom prípade by bol založený krajne nespravodlivý a ústavne nekomfortný stav, kde spotrebiteľ by bol vystavený všetkým sankčným mechanizmom vynútenia povinnosti a plnenia a veriteľ by naďalej pohodlne inkasoval úroky zo sumy, ktorú by mu spotrebiteľ na výzvu nevrátil. De facto by išlo o právny stav, podľa ktorého by sa popreli účinky veriteľom vyvolanej zmeny obsahu záväzku a veriteľ by úroky inkasoval ako keby k zmene záväzku nedošlo, zatiaľ čo však spotrebiteľovi by neboli garantované nijaké práva, ktoré mu plynuli zo zmluvy pred veriteľom vyvolanou zmenou záväzku. Súd takýto stav v žiadnom prípade nemôže pripustiť, lebo by toleroval založenie hrubej nadvlády dodávateľa voči spotrebiteľovi, a to navyše za stavu, že veriteľ si môže nárokovať a môže sa domôcť jednorazového vrátenia peňažných prostriedkov z majetku spotrebiteľa a nemusí trpieť nijaké obmedzenia užívania svojho majetku podľa uzavretej zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Ak by navyše odvolací súd takúto zmenu justifikoval, podporil by nielen hrubú nadvládu veriteľa, ale zároveň by podporoval aj stav v ktorom veriteľ nie je nútený vymáhať svoju pohľadávku a odplatné úroky mu majú nahradiť stav jeho potenciálnej nečinnosti, resp. stav nespôsobilosti spotrebiteľa vrátiť požičanú istinu jednorazovo. Takéto konanie veriteľa však neponíma v slovenskom právnom poriadku nijakú právnu ochranu a ani preto niet titulu na inkasovanie odplatných úrokov. Uvedenou úvahou sa odvolací súd prirodzene dostáva aj v poradí k ďalšiemu zásadnému záveru, spočívajúcemu v skutočnosti, že keďže jednorazovým zosplatnením vzniká spotrebiteľovi povinnosť jednorazovo vrátiť sumu požičaného úveru, navyšenú o kapitalizované úroky ku dňu zosplatnenia a počnúc prvým dňom omeškania spotrebiteľa ide o protiprávny stav založený sankčným jednostranným predčasným zosplatnením úveru. S protiprávnym stavom sa prirodzene spájajú výhradne sankcie, keďže spotrebiteľ je v omeškaní s vrátením uvedenej sumy. Naopak s protiprávnym stavom sa nikdy nebudú spájať odplatné plnenia, ktoré sa spájajú len so stavom lege artis, a teda stavom oprávneného držania peňažných prostriedkov podľa podmienok spotrebiteľskej zmluvy.“

1.6 V uvedenom rozhodnutí sa ďalej uvádza, že ak by napriek tomu existovala zmluvná úprava, ktorá s protiprávnym stavom stotožňuje aj odplatné nároky patriace len v právne súladnom stave, bola by táto právna úprava na škodu spotrebiteľa neprijateľne odchylná od zákona, čo zmluvnú podmienku podľa § 52 ods. 2 Občianskeho zákonníka, resp. podľa § 53 ods. 1 a 5 Občianskeho zákonníka robí absolútne neplatnou (pozri ďalej). Povedané inak v protiprávnom stave patria zmluvným stranám len sankcie a na tento účel je kogentným určujúcim pravidlom § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka v spojení s § 3 a § 3a nar. vl. SR č. 87/1995 Z.z. Ak by sa žalobca odplatných plnení napriek vyššie uvedenému výkladu neplatnosti dojednania dovoľával aj v čase po jednostrannom mimoriadnom zosplatnení úveru, neprešli by tieto nároky testom citovaných ustanovení Občianskeho zákonníka a nar. vl., alternatívne (podľa povahy zmluvnej úpravy) subsidiárne ani testom § 53 ods. 4 písm. k) Občianskeho zákonníka. Preto súd žalobcovi priznal nárok na zaplatenie zmluvného úroku len do momentu zosplatnenia predmetného úveru.

1.7 Žalobca ďalej požadoval zaplatenie úroku z omeškania vyčísleného jednak pevnou sumou vo výške 792,18 eur za čas od vyhlásenia mimoriadnej splatnosti úveru do 31.5.2018 a následne vo výške 5% ročne zo sumy 12.469,28 eur od 1.6.2018 do zaplatenia. Pokiaľ ide o sadzbu úroku, táto je v súlade s vyššie uvedenou vyhláškou. Pokiaľ ide o úrok z omeškania z istiny, na tento žalobca nárok nepochybne má. Pokiaľ ale ide o úrok z omeškania z nezaplateného zmluvného úroku, právo požadovať od dlžníka príslušenstvo z príslušenstva (t.j. úroky z omeškania z dohodnutých úrokov) veriteľ nemá, pretože O.z. (ale ani Ob.z.) neupravuje majetkové sankcie pre prípad omeškania s platením príslušenstva pohľadávky (viď. komentár k § 517 O.z., C.H.Beck). Preto bol žalobcovi úrok z omeškania priznaný len z neuhradenej istiny, dlžného poistného a poplatku v celkovej výške 12.110,27 eur, a to odo dňa nasledujúceho po vyhlásení mimoriadnej splatnosti úveru.

1.8 Pokiaľ ide o požadované splátky, výška splátok navrhovaná žalovanou 1/ je veľmi nízka, nakoľko ako uviedol, aj sám žalobca, len ku splateniu dlžnej istiny bez príslušenstva by prišlo až po viac než 10 rokoch, čo je neprimerane dlhá doba. Žalobca má nárok na zaplatenie svojej pohľadávky v primeranej lehote, pričom súdy za takúto dobu považujú maximálne tri roky nasledujúce po rozhodnutí súdu. V tomto prípade žalobca súhlasil so splátkami v minimálnej výške, kde ku zaplateniu istiny by v prípade riadneho platenia prišlo do 3,8 roka. Nakoľko žalovaní dokladmi predloženými súdu preukázali svoje nepriaznivé majetkové pomery, kedy jediným príjmom žalovaného 2/ je len invalidný dôchodok vo výške 282,- eur, žalovaná 1/ síce zarába okolo 700,- eur, avšak spláca ešte viaceré ďalšie dlhy, navyše sa sama stará o 15 ročného syna, súd žiadosti o splátky v súlade s § 232 ods. 3 C.s.p. vyhovel, avšak vzhľadom k vyššie uvedenému nie v požadovanej výške, ale vo výške odsúhlasenej protistranou, nakoľko inak by prišlo k neprimeranému zvýhodneniu žalovaných a o postup výrazne sa odkláňajúci od zaužívanej súdnej praxe.

1.9 O trovách konania rozhodol súd tak, že žalovaným uložil povinnosť nahradiť žalobcovi trovy konania v rozsahu 74,72%. Takéto svoje rozhodnutie odôvodnil právne § 255 ods. 1 C.s.p., a vecne potrebou priznania žalobcovi nároku na náhradu trov konania vo výške jeho pomeru úspechu v spore (žalobca bol vo veci úspešný v časti 87,36%, žalovaní potom v časti 12,64%, čistý úspech žalobcu tak predstavuje 74,72%).

2.1 Takýto rozsudok napadol v zamietajúcej časti žaloby a v časti rozhodnutia o trovách konania (výrok II. a III. rozsudku) riadnym a včasným odvolaním len žalobca s návrhom na jeho zmenu vyhovením žalobe aj v zamietajúcej časti, vniac súd prvej inštancie, že vec nesprávne právne posúdil (keď pri svojom rozhodnutí o nároku žalobcu na dohodnutý bežný úrok z úveru aj po zosplatnení úveru, prípadne o nároku na úrok z omeškania z dlžných úrokov za úver kapitalizovaných do splatnosti úveru nevychádzal z právnej úpravy Obchodného zákonníka (§ 497, § 502 a § 503 Ob.z.), resp. § 13 ods. 3 a §16 ods. 1 ZoSÚ2010 (zákon č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov v znení účinnom v čase uzatvorenia úverovej zmluvy) a že konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (súd nesprávne určil pomer úspechu žalobcu vo veci a tak nesprávne rozhodol aj o nároku žalobcu na náhradu trov konania).

2.2 Aplikácia Obchodného zákonníka na právny vzťah založený zmluvou o úvere vyplýva priamo zo zákona (§ 261 ods. 6 písm. d) Ob.z.) v rozsahu, v akom neodporuje úprave obsiahnutej v § 52 a nasl. O.z..

2.3 § 497 Ob.z. priznáva veriteľovi právo požadovať nie len vrátenie poskytnutých peňažných prostriedkov, ale zároveň aj právo na úroky z úveru za stav nedostatku, absencie požičanej sumy istiny.

2.4 Splatnosťou úveru nezaniká povinnosť dlžníka vrátiť poskytnuté peňažné prostriedky a zaplatiť úroky, menia sa len podmienky, za ktorých je dlžník povinný uvedenú povinnosť splniť. Zmena podmienok nastáva v tom, že sa celá pohľadávka stáva splatnou na žiadosť veriteľa bez ohľadu na dohodnutú lehotu vrátenia.

2.5 Úroky za úver až do vrátenia poskytnutých prostriedkov predpokladá aj § 27 ods. 12 ZoB (zák.č. 483/2001 Z.z. o bankách a o zmene a doplnení niektorých zákonov). Uvedené ust. priamo vyžaduje protihodnotu plnení poskytovaných bankami a nelimituje ju splatnosťou úveru.

2.6 Podľa § 517 ods. 2 O.z. je veriteľ oprávnený požadovať úrok z omeškania z celej časti záväzku s ktorou je dlžník v omeškaní, teda aj z omeškaných bežných úrokov. Na podporu svojich tvrdení poukázal na niektoré rozhodnutia KS v Prešove, KS v Banskej Bystrici, KS v Košiciach a KS v Trenčíne.

2.7 Súd rozhodol nesprávne aj nároku žalobcu na náhradu trov konania, kedy nesprávne vypočítal pomer úspechu žalobcu v spore. Súd nezohľadnil skutočnosť, že žalobca si v žalovanej sume 14.273,40 eur uplatnil aj kapitalizovaný úrok z omeškania vo výške 792,18 eur, pričom súd mu časť takto uplatneného nároku aj priznal, hoci túto sumu kapitalizovaného úroku z omeškania 5% p.a. za obdobie od 14.4.2017 do 31.5.2018 nekapitalizoval. K priznanej sume 12.469,28 eur mal potom pripočítať aj kapitalizovanú sumu úrokov z omeškania 5% p.a. zo sumy 12.469,28 eur za obdobie od 14.4.2017 do 31.5.2018. Inak pomer úspechu žalobcu nebol určený správne.

3. Žalovaní odvolacie námietky nepodali a k odvolaniu žalobcu sa nevyjadrili.

4. Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 34 C.s.p.), po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 362 ods. 1 C.s.p.), oprávneným subjektom - stranou, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 359 C.s.p.), proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie, proti ktorému zákon odvolanie v čase jeho podania prípúšťal (§ 355 ods. 1 C.s.p.), po skonštatovaní, že podané odvolanie má zákonné náležitosti (§ 127 a § 365 C.s.p.) a že odvolateľ použil zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 365 ods. 1 písm. d) a h/ C.s.p.), preskúmal napadnuté rozhodnutie v medziach daných rozsahom (§ 379 C.s.p.) a dôvodmi odvolania (§ 380 ods. 1 C.s.p.), s prihliadnutím ex offo na prípadné vady týkajúce sa procesných podmienok, ktoré nezistil (§ 380 ods. 2 C.s.p.), súc pritom viazaný skutkovým stavom ako ho zistil súd prvej inštancie bez potreby zopakovať alebo doplniť dokazovanie (§ 383 C.s.p.), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 C.s.p. a contrario), keď miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku bolo oznámené na verejnej tabuli a na webovej stránke súdu minimálne 5 dní pred jeho vyhlásením (§ 219 ods. 3 C.s.p.), a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu v časti napadnutia rozhodnutia súdu vo veci samej nie je dôvodné, keďže napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie je v tejto odvolaní napadnutej zamietajúcej časti rozhodnutia vo veci samej vecne správny, čo však neplatilo o odvolaní voči rozhodnutiu súdu o nároku žalobcu na náhradu trov konania, kde odvolanie bolo potrebné považovať za dôvodné. Rozsudok odvolacieho súdu bol verejne vyhlásený dňa 25.9.2019.

5. Predmetom konania pred súdom prvej inštancie je žaloba žalobcu ktorou sa domáha uloženia povinnosti žalovaným 1/ a 2/ zaplatiť žalobcovi sumu 14.273,40 eur, spolu s 6,59% p.a. úrokom za úver zo sumy 12.037,77 eur od 1.6.2018 do zaplataenia, 5% p.a. úrokom z omeškania zo sumy 12.469,28 eur od 1.6.2018 do zaplataenia, to všetko v splátkach po 260,- eur mesačne, splatných po právoplatnosti rozsudku vždy do 20. dňa toho ktorého mesiaca pod stratou výhody zo splátok, to všetko z titulu doposiaľ nevráteného úveru s jeho príslušenstvom, poskytnutého žalobcom ako veriteľom žalovaným ako dlžníkom na základe Úverovej zmluvy číslo 0192019303 zo 4.7.2013.

6. S prihliadnutím na obsah podaného odvolania predmetom prieskumu odvolacieho súdu s poukazom na uplatnenú odvolaciu argumentáciu žalobcu bolo posúdiť, či jeho rozhodnutie vychádza zo správneho právneho posúdenia veci (favorizáciou aplikácie občianskoprávnej úpravy a to najmä O.z., pri posúdení nároku žalobcu na uplatnený úrok z úveru a úrok z omeškania z nezaplateného úroku oproti namietanej favorizácii aplikácie Ob.z. na prejednávajúcu vec) a zo správneho právneho záveru o povinnosti dlžníka platiť úroky z úveru len do splatnosti dlhu a úroky z omeškania len z omeškanej istiny úveru a či súd pochybil pri výpočte pomeru úspechu žalobcu v konaní.

7.1 Pokiaľ ide o rozhodnutie súdu prvej inštancie vo veci samej odvolací súd dodáva:

Podľa ust. § 387 ods.1 a 2 C.s.p., odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne (1). Ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody (2).

7.2 Odvolací súd nemal v tejto veci dôvod, pre ktorý by nemal súhlasiť s podstatou argumentácie použitej súdom prvej inštancie na podporu ním zvoleného postupu. Práve pre správnosť a objektívnu argumentačnú presvedčivosť takto súdom prvej inštancie predstretých dôvodov by tak zásadne postačovalo len konštatovanie správnosti dôvodov súdu prvej inštancie odvolacím súdom s odvolaním sa na ne (§ 387 ods. 2 C.s.p.). Nakoľko tu však bol i nesúhlas žalobcu s takýmito dôvodmi, a tým vyvolaná potreba vysporiadania sa aj s tzv. odvolacími námietkami, pre úplnosť odôvodnenia rozhodnutia odvolací súd považuje za potrebné doplniť nasledovné:

7.3.1 Podľa § 52 ods. 1 O.z. v znení účinnom ku dňu 4.7.2013 - deň uzatvorenia spornej úverovej zmluvy, spotrebiteľskou zmluvou je každá zmluva bez ohľadu na právnu formu, ktorú uzatvára dodávateľ so spotrebiteľom. Obdobne podľa ZoSU2010 (§ 1 ods. 2) má tiež charakter spotrebiteľského úveru dočasné poskytnutie peňažných prostriedkov na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere.

7.3.2 Úprava spotrebiteľskej zmluvy potom tvorí právny základ ochrany spotrebiteľa v súkromnoprávných vzťahoch a je základným inštitútom spotrebiteľského práva. Na ochranu spotrebiteľa boli prijaté viaceré osobitné právne normy a za týmto účelom sa viackrát novelizoval O.z. (ktorými bola dopĺňaná definícia spotrebiteľskej zmluvy), ako aj ZoOS (zákon. č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene zákona Slovenskej národnej rady číslo 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov). Na úrovni komunitárneho práva bolo prijatých pomerne veľa smerníc a nariadení, ktoré sa týkajú problematiky ochrany spotrebiteľa. Ak by sa úprava obsiahnutá v smerniciach prevzala do vnútroštátneho právneho poriadku nesprávne, napr. zúžene, mohol by sa dotknutý subjekt (spotrebiteľ) domáhať ochrany svojich práv na Súdnom dvore Európskej únie a žiadať o posúdenie nesúladu národnej úpravy s príslušnou smernicou. Judikatúra Súdneho dvora Európskej únie (napr. v rozhodnutí C-106/89 Marleasing SA v. La Commercial International d Alimentation SA., C-334/92 Theodor Wagner Mired v. Fondo de Garantia Salarial alebo C-91/92 Paola Faccini Dori a Recrep SRL) dovodila povinnosť vykladať vo svetle komunitárnych noriem nielen ustanovenia národného práva implementujúceho komunitárny predpis (smernicu), ale tiež národné právo ako celok, pričom vnútroštátny súd je povolaný k výkladu národného práva v čo najväčšom možnom rozsahu vo svetle textu a účelu smerníc (tzv. nepriamy účinok smerníc). Vzhľadom na nadradenosť komunitárneho práva ako rozhodujúceho faktora pri naplnení cieľa smerníc (predovšetkým čl. 6 ods. 1 Smernice Rady 93/13/EHS z 5. apríla 1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách chrániaci situáciu znevýhodneného postavenia spotrebiteľa a smerujúci k nahradeniu formálnej rovnováhy, ktorú zmluva nastoľuje medzi právami a povinnosťami zmluvných strán, skutočnou rovnováhou), bolo potrebné pri výklade definície nachádzajúcej sa v ustanovení § 52 O.z. vychádzať z rozšíreného výkladu definície spotrebiteľskej zmluvy, ktorej charakteristickým znakom je, že sa uzatvára vo viacerých prípadoch a je obvyklé, že spotrebiteľ obsah zmluvy podstatným spôsobom neovplyvňuje, t. j. kvalifikovať ako spotrebiteľskú zmluvu každú zmluvu, bez ohľadu na právnu formu, ktorú uzatvára dodávateľ so spotrebiteľom. Bolo preto povinnosťou súdu prvej inštancie reflektovať obsah a účel európskej ochrany spotrebiteľa, obsiahnutý v príslušných smerniciach, aj definičné znaky spotrebiteľskej zmluvy, keďže žalobca sa domáha svojho nároku voči žalovaným, ktorí sú spotrebiteľia.

7.3.3 Obdobný uvedenému je prípad novelizácie ustanovenia § 52 ods. 2 veta tretia O.z., ktoré už normatívne vyriešilo prednostnú aplikáciu O.z. pred ustanoveniami Ob.z. (na všetky právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ). Námietka žalobcu o nutnosti favorizovať Ob.z. neobstojí, pretože všetky režimy a opatrenia určené na ochranu spotrebiteľa platia bez ohľadu na typ štandardnej formulárovej zmluvy, a teda platili a platia aj vo vzťahu k úverom ako tzv. obchodnoprávnym vzťahom (rozsudok Krajského súdu v Prešove sp.zn. 6Co/95/2010 z 27. januára 2011).

7.4 Vzhľadom na skutočnosť, že uplatnený nárok je plnením zo spotrebiteľskej zmluvy (konkrétne zmluvy o spotrebiteľskom úvere, v ktorej jednou zo zmluvných strán je spotrebiteľ), bolo potrebné na daný prípad aplikovať občianskoprávnu úpravu. Nič na tom nemení skutočnosť, že samotný zmluvný

vzťah založený medzi žalobkyňou a žalovanou je tzv. absolútnym obchodno-závazkovým vzťahom. Spotrebiteľská zmluva nie je samostatným zmluvným typom, ale ide o osobitný druh zmluvy, ktorý môže byť prítomný tak v občianskoprávných ako aj obchodnoprávných vzťahoch. Nemožno opomenúť ani ustanovenie § 54 ods. 1 O.z., podľa ktorého, zmluvné podmienky upravené spotrebiteľskou zmluvou sa nemôžu odchýliť od tohto zákona v neprospech spotrebiteľa. Spotrebiteľ si nemôže zhoršiť svoje zmluvné postavenie, a preto je v legitímnom očakávaní použitia pre neho priaznivejšej právnej úpravy (uvedené už odznelo v rozsudku Krajského súdu v Žiline č.k. 5Co/716/2014-63, zo 16. decembra 2014). Pravidlo prednostnej aplikácie ustanovení O.z., ktoré sú pre spotrebiteľa výhodnejšie, bolo odobrené aj Ústavným súdom Slovenskej republiky, ktorý v uznesení sp.zn. I. ÚS 402/2013-10 z 19. júna 2013 konštatoval, že prednostným uplatnením O.z. na prospech spotrebiteľa na úver ako absolútny obchod upravený v Obch.z. nedošlo k porušeniu ústavných práv veriteľa. S poukazom na vyššie uvedené závery, odvolací súd sa nemohol stotožniť s odvolacími námietkami žalobcu, poukazujúcimi na prednostnú aplikáciu ustanovení Ob.z..

7.5 Pokiaľ ide o námietku žalobcu, že jeho názor o povinnosti dlžníka platiť úroky z úveru až do doby vrátenia úveru, prípadne platiť úroky z omeškania aj z nezaplatených bežných úrokov (§ 497, § 502 ods. 1, § 503 ods. 3 a § 369 ods. 1 Ob.z.) je súladný aj s odbornou literatúrou („Beckov komentár k Obchodnému zákonníku a komentár EPI k Obchodnému zákonníku“ prípadne rozhodnutiami niektorých krajských súdov, resp. rozhodnutím NS SR v obchodnej veci 33Cdo 212/2014 odvolací súd dodáva: Podľa platného právneho poriadku Slovenskej republiky nie je daná viazanosť právnym názorom vysloveným v odbornej literatúre, v rozhodnutiach odvolacích súdov, pričom všeobecne záväzný charakter nemajú ani judikáty. V zmysle záverov ústavnoprávnej judikatúry však Ústavný súd akceptuje práve teleologický výklad právnej normy, ako aj interpretačný postup všeobecných súdov, ktorý je spôsobilý v kontexte racionálnej argumentácie predstavovať významný korektív pri zisťovaní jej obsahu, účelu a zmyslu (Nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. I. ÚS 650/2013). Vstupom Slovenskej republiky do Európskej únie je daná tiež povinnosť eurokonformného výkladu národného práva, so zachovávaním nepriameho účinku jednotlivých smerníc (pri naplnení cieľov vysokej ochrany spotrebiteľa garantovaných komunitárnym právom). Aplikáciu občianskoprávnej úpravy (napr. aj v otázke premlčania) v spotrebiteľských zmluvách potvrdila vyššie uvedená rozhodovacia prax súdov, pričom názor autorov odbornej literatúry citovanej žalobcom nezohľadňuje nadradenosť komunitárneho práva, primárne ako aj sekundárne pramene práva Európskej únie, vrátane rozsudkov Súdneho dvora Európskej únie, smerujúce k náležitému vyvažovaniu postavenia spotrebiteľa ako slabšej strany v hmotnoprávných a procesnoprávných vzťahoch (v dôsledku len iluzórnej slobody spotrebiteľa pri uzatváraní zmluvy s dodávateľom a s tým spojenej nerovnováhy zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa). Preto vo svetle eurokonformného výkladu dotknutých právnych noriem nebolo možné sa so žalobcom uvádzaným názorom (i keď podporeným označenou odbornou literatúrou) na podporu jeho tvrdení (v danom prípade) stotožniť.

7.6 Pokiaľ ide teda o nárok žalobcu na dohodnutý bežný úrok z požičanej istiny po konečnej splatnosti úveru (až do úplného splatenia dlhu - ako to namietal žalobca), alebo nárok žalobcu na úrok z omeškania nezaplateného bežného úroku z úveru odvolací súd dodáva, že navzdory nesúhlasu žalobcu, názor súdu prvej inštancie o povinnosti dlžníka platiť dohodnuté úroky len do konečnej splatnosti úveru (jeho splátok) a úroku z omeškania len z omeškanej istiny treba považovať za správny. Od splatnosti dlhu (nevynímajúc dlh vzniknutý zo spotrebiteľského úveru) je dlžník v omeškani a musí platiť úroky z omeškania (§ 369 Ob.z.; uznesenie NS SR vo veci 4Obo 143/98). Dohoda o platení úrokov aj po zosplatnení úveru je odklonom od dispozitívnej normy zákona v neprospech spotrebiteľa (porov. rozsudok SD EÚAZIZ). Podľa § 658 ods. 1 O.z., ktorým sa zmluva medzi žalobcom a žalovanými spravuje (§ 52 ods. 2 druhej vety O.z.), možno pri peňažnej pôžičke dohodnúť úroky. Citované ustanovenie podľa názoru odvolacieho súdu vychádzajú zo zásady, že veriteľ má nárok na úroky ako zmluvnú odplatu za užívanie peňažných prostriedkov na základe zmluvy o pôžičke. Inak povedané, zmluvná odplata patrí veriteľovi len za čas, počas ktorého dlžník užíva peňažné prostriedky v súlade so zmluvou. V momente, kedy užívanie peňažných prostriedkov zo strany dlžníka je v rozpore so zmluvou (lebo ich nevrátil v lehote splatnosti, či už dohodnutej v zmluve alebo v dôsledku predčasného zosplatnenia), ide o omeškание upravené osobitnými predpismi, na ktoré sa viažu iné (zákonné) nároky, a tieto možno zmluvne upraviť (modifikovať) len v tom rozsahu, v akom to zákon pripúšťa. Opačný výklad by podľa názoru súdu viedol k neprimeranému a nedôvodnému zvýhodneniu veriteľov poskytujúcich peňažné prostriedky na základe zmluvy o pôžičke (§ 657 a nasl. Občianskeho zákonníka) oproti všetkým iným veriteľom peňažných prostriedkov (ako to správne uzavrel súd prvej inštancie). Podľa § 517 ods. 2 O.z. je totiž maximálna

sadzba úrokov z omeškania v občianskoprávných vzťahoch kogentná a nemožno sa od nej dohodou odchýliť (porov. judikát R 5/2000). Tým, že by sa veriteľovi dovolilo žiadať za dobu omeškania popri úrokoch z omeškania aj zmluvné úroky, by sa táto kogentnosť v podstate obchádzala. Takáto možnosť by bola pritom dostupná len veriteľom úverov a pôžičiek, keďže len tieto umožňujú dohodu o úroku na dobu užívania peňažných prostriedkov. Žalobcovi tak od 14.4.2017 patrí len nárok na úrok z omeškania z omeškanej istiny úveru podľa § 517 ods. 2 O.z. v spojení s § 3 nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z.z.. Povinnosť platiť úroky za úver až do vrátenia poskytnutých peňažných prostriedkov po zosplatnení úveru nevyplýva ani z § 13 a § 16 ZoSÚ2010, ani z § 27 ods. 12 ZoB, ako to nesprávne namietal žalobca vo svojom odvolaní.

7.7 Vzhľadom na vyššie uvedené potom odvolací súd odvolaním napadnutý rozsudok v zamietajúcej časti - v časti nepriznania žalobcovi nároku na úrok z úveru po zosplatnení úveru a nárok na úrok z omeškania z nezaplateného bežného úroku ako vecne správny podľa § 387 ods. 1 a 2 C.s.p. potvrdil.

8.1 Pokiaľ ide o námietku žalobcu o nesprávne určenom pomere úspechu žalobcu v konaní, kedy mal súd k priznanej sume 12.469,28 eur pripočítať sumu kapitalizovaného úroku z omeškania 5% p.a. zo sumy 12.469,28 eur zo obdobie od 14.4.2017 do 31.5.2018 odvolací súd uvádza:

Z obsahu spisu je zrejmé, že predmetom tohto konania bolo právo žalobcu na zaplatenie sumy 14.273,40 eur spolu s 6,59% p.a. úrokom z úveru zo sumy 12.037,77 eur od 1.6.2018 do zaplatenia, 5,00% p.a. úrokom z omeškania zo sumy 12.469,28 eur od 1.6.2018 do zaplatenia, pričom žalobca si v žalovanej sume 14.273,40 eur uplatnil aj kapitalizovaný úrok z omeškaniavo výške 792,18 eur za obdobie od 14.4.2017 do 31.5.2018. Z rozhodnutia súdu prvej inštancie je ďalej zrejmé, že súd prvej inštancie žalobcovi priznal úrok z omeškania 5% p.a. zo sumy 12.110,27 eur od 14.4.2017 do zaplatenia - teda aj uplatnený kapitalizovaný úrok z omeškania zo sumy 12.110,27 eur (nie však zo sumy 12.469,28 ako to nesprávne namietal žalobca v odvolaní) za obdobie od 14.4.2017 do 31.5.2018. Tento úrok z omeškania predstavoval sumu 683,92 eur ($12.110,27 \times 5\% = 605,51 \text{ eur} : 365 = 1,66 \text{ eur/deň} \times 412 - \text{počet dní od } 14.4.2017 \text{ do } 31.5.2018 = 683,92 \text{ eur}$). Úspech žalobcu tak bol vo výške 92,15% (uplatnené 14.273,40 eur a priznané 12.469,20 + 683,92 eur = 13.153,12 eur) a úspech žalovaných 7,85%. Čistý úspech žalobcu tak bol vo výške 84,30% a v tomto pomere mu potom vznikol nárok na náhradu trov prvoinštančného konania (§ 255 ods. 2 C.s.p.).

8.2 Odvolaciu námietku žalobcu o nesprávnom výpočte pomeru úspechu žalobcu v konaní bolo potom potrebné považovať za čiastočne dôvodnú a preto odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v časti rozhodnutia o trovách konania postupom podľa § 388 C.s.p. zmenil tak, ako je to uvedené vo výrokovej časti tohto rozhodnutia.

9.1 V odvolacom konaní fakticky plne úspešným žalovaným vznikol zásadne nárok na náhradu trov odvolacieho konania (v zmysle § 255 ods. 1, § 256 ods. 1 C.s.p. v spojení s ust. § 396 ods. 1 C.s.p.), o ktorom v zmysle § 262 ods. 1 C.s.p. v spojení s § 396 ods. 1 C.s.p. musí aj bez návrhu rozhodnúť odvolací súd, keďže týmto rozhodnutím sa predmetné konanie končí. O výške náhrady trov konania v takom prípade v zmysle § 262 ods. 2 C.s.p. rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

9.2 Z obsahu spisu vyplýva, že v danom prípade sa žalovaní v odvolacom konaní správali pasívne, nevykonali žiaden procesný úkon, náhradu trov konania si neuplatnili, ani nevyčíslili a podľa obsahu spisu im ani žiadne trovy v odvolacom konaní nevznikli.

9.3 Civilný sporový poriadok výslovne nerieši situáciu ak strana, ktorá na základe procesných ustanovení má nárok na náhradu trov konania, o náhradu trov zjavne neprejavila záujem, navyiac podľa obsahu spisu jej v odvolacom konaní ani žiadne nevznikli. Na daný prípad nie sú k dispozícii ani analogicky použiteľné ustanovenia Civilného sporového poriadku alebo iného zákona (analogie legis alebo iuris).

9.4 Odvolací súd preto s použitím Základných princípov čl. 4 ods. 2 C.s.p. aplikoval na rozhodnutie o nároku na náhradu trov konania princíp racionálneho zákonodarcu a o náhrade trov konania žalovanej rozhodol podľa fiktívnej normy, ktorú by zvolil, ak by bol sám zákonodarcom. Vychádzal pritom z pomyselnej normy, že ak si strana náhradu trov konania neuplatní, ani jej podľa obsahu spisu v konaní žiadne nevznikli, je v súlade s čl. 17 základných princípov C.s.p. zakotvujúcim procesnú ekonomiu rozhodnúť priamo tak, že sa jej nárok na náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva. Rozhodovanie

postupom najskôr podľa § 262 C.s.p. v spojení s § 396 ods. 1 C.s.p. o priznaní nároku strane na náhradu trov konania a následne súdom prvej inštancie o výške náhrady trov konania, za situácie, keď oprávnenej strane žiadne trovy v konaní nevznikli, by bolo zjavné nielen nerozumné, ale i v rozpore so zásadou hospodárnosti civilného súdneho sporu.

10. K prijatiu tohto rozhodnutia došlo pomerom hlasov 3 : 0, čiže jednomyseľne (čl. I § 3 ods. 9 posledná veta zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch v znení neskorších zmien a doplnení a § 393 ods. 2 posledná veta C.s.p.).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.).

O dovolaní rozhoduje najvyšší súd (§ 35 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 C.s.p.).

Dovolanie je podľa § 421 C.s.p. prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 C.s.p.).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 C.s.p.).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvom pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 C.s.p.).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 C.s.p.).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 C.s.p.).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 C.s.p.).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 C.s.p.).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 C.s.p.).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plyní znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 C.s.p.).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.).

Povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je

- dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 C.s.p.).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 C.s.p.).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 C.s.p.).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 C.s.p.).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 C.s.p.).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 C.s.p.).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 C.s.p.).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 C.s.p.).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 C.s.p.).